

ΕΤΟΣ 66ον

23 Σεπτεμβρίου 2018

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 38 (3408)

Η ΑΛΙΕΥΣΗ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ

Κάποιοι ψαράδες χρειάστηκε κάποτε νά μεταφέρουν τόν ἅγιο Διονύσιο μαζί μέ ἄλλους κληρικούς σέ νησάκι πού βρίσκεται βόρεια τῆς Ζακύνθου. Ἐπειδή ἐκείνη τήν ἡμέρα τά δίχτυα τους εἶχαν μείνει ἄδεια, τό ἀπέδωσαν –ὅπως δυστυχῶς συνηθίζουν πολλοί κατ' ὄνομα «χριστιανοί» μας– στήν παρουσία τῶν ἱερωμένων καί ἄρχισαν νά μεμψιμοιροῦν ἐναντίον τους. Τότε ὁ Ἅγιος μακροθυμώντας, ἀφοῦ εὐλόγησε τά δίχτυα τους, τοὺς εἶπε νά τά ρίξουν σέ σημεῖο ὅπου ποτέ πρὶν δέν εἶχαν πιάσει τίποτε, μέ ἀποτέλεσμα νά κινδυνέψουν τά δίχτυα τους νά σχιστοῦν ἀπό τά πολλὰ ψάρια.

Ποῦ καί πότε μᾶς συναντᾷ;

Οἱ ἐπίσης ἀπογοητευμένοι ψαράδες, πού συνάντησε ὁ Χριστός στή λίμνη Γεννησαρέτ μετά ἀπό μία νύχτα μέ ἄδεια δίχτυα, ὄχι μόνο δέν ἦταν προληπτικοί ἀπέναντι σέ ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ, ἀλλῆλὰ πρόθυμα τοῦ παραχώρησαν τή βάρκα τους, γιά νά σταθεῖ καί νά μιλήσει στό μαζεμένο πλῆθος. Καί ὁ Χριστός, κατά τόν ἅγιο Θεοφύλακτο, τοὺς «πλήρωσε» μέ τό παραπάνω γιά τή μικρή ἐξυπηρέτηση: ὄχι ἀπλῶς τοὺς χάρισε τόσο πλῆθος ψαριῶν, ὥστε νά κινδυνέψουν νά βυθιστοῦν οἱ βάρκες τους, ἀλλῆλὰ τοὺς ἔκανε τήν ὑψηλή κλήση νά ἀλλιάξουν ἀντικείμενο ἀληθείας καί ἀντί γιά ψάρια νά «ψαρεύουν» ἀνθρώπους.

Τό πολὺ λιτό σκηνικό τῆς κλήσης τῶν πρώτων μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ μαρτυρεῖ ὅτι ὁ Χριστός ἔρχεται νά μᾶς συναντήσει, χωρὶς νά ἀπαιτεῖ ἐξωτερικές πολυτέλειες. Δέν ἐπιθυμεῖ οὔτε ἐξέδρες μέ δάφνες καί φοίνικες, οὔτε φιλαρμονικές καί μεγάφωνα. Μᾶς συναντᾷ ἀθόρυβα στήν καθημερινότητά μας, στήν ὥρα τοῦ μόχθου καί τοῦ ἰδρώτα μας γιά τόν ἐπιούσιο. Καί μέσα σ' αὐτή τήν καθημερινότητα ἀγωνιᾷ νά δεῖ ἄν ἀληθινά τόν περιμένουμε κι ἐμεῖς. Περιμένει νά δεῖ ἄν ἔχουμε τήν –κατά τόν ἅγιο Διονύσιο τόν Ἀρεοπαγίτη– στοιχειώδη «ἐπιτηδειότητα φωτοληψίας», γιά νά τόν ἀναγνωρίσουμε.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ε' 1-11)

Ἡ ἀνταμοιβή τῆς ὑπακοῆς

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐστὼς ὁ Ἰησοῦς παρὰ τὴν λίμνην Γεννησαρέτ, εἶδε δύο πλοῖα, ἐστῶτα παρὰ τὴν λίμνην· οἱ δὲ ἄλιεῖς ἀποβάντες ἀπ' αὐτῶν, ἀπέπλυναν τὰ δίκτυα. Ἐμβὰς δὲ εἰς ἓν τῶν πλοίων, ὃ ἦν τοῦ Σίμωνος, ἠρώτησεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἐπαναγαγεῖν ὀλίγον· καὶ καθίσας, ἐδίδασκεν ἐκ τοῦ πλοίου τοὺς ὄχλους. Ὡς δὲ ἐπαύσατο λαλῶν, εἶπε πρὸς τὸν Σίμονα· Ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν εἰς ἄγραν. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Σίμων, εἶπεν αὐτῷ· Ἐπιστάτα, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς κοπιᾶσαντες, οὐδὲν ἐλάβομεν· ἐπὶ δὲ τῷ ῥήματί σου χαλάσω τὸ δίκτυον. Καὶ τοῦτο ποιήσαντες, συνέκλεισαν πλῆθος ἰχθύων πολὺ· διεῖρξάντην δὲ τὸ δίκτυον αὐτῶν. Καὶ κατένευσαν τοῖς μετόχοις τοῖς ἐν τῷ ἐτέρῳ πλοίῳ, τοῦ ἐλθόντας συλλαβέσθαι αὐτοῖς· καὶ ἦλθον, καὶ ἐπλησαν ἀμφοτέρα τὰ πλοῖα, ὥστε βυθίζεσθαι αὐτά. Ἴδων δὲ Σίμων Πέτρος, προσέπεσε τοῖς γόνασι τοῦ Ἰησοῦ, λέγων· Ἐξελθε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι ἄνηρ ἁμαρτωλὸς εἰμι, Κύριε. Θάμβος γὰρ περιέσχεν αὐτὸν καὶ πάντας τοὺς σὺν αὐτῷ, ἐπὶ τῇ ἄγρα τῶν ἰχθύων ἧ συνέλαβον· ὁμοίως δὲ καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, υἱοὺς Ζεβεδαίου, οἳ ἦσαν κοινωνοὶ τῷ Σίμωνι. Καὶ εἶπε πρὸς τὸν Σίμονα ὁ Ἰησοῦς· Μὴ φοβοῦ· ἀπὸ τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔσῃ ζωοῶν. Καὶ καταγαγόντες τὰ πλοῖα ἐπὶ τὴν γῆν, ἀφέντες ἅπαντα, ἠκολούθησαν αὐτῷ.

Ἡ ὑψηλὴ κλήση

Οἱ ψαράδες τῆς Ζακύνθου πιθανόν δὲν εἶχαν τέτοιες προσδοκίες μέσα στὴ φτώχεια τους· φτώχεια τῆς καρδιάς μᾶλλον παρά τῆς τσέπης τους. Κατὰ τὸν π. Ἀλέξανδρο Σμέμαν, αἰσθάνονταν πρὸς τοὺς κληρικούς, «ὄ,τι καὶ πρὸς τὰ νεκροταφεῖα: Εἶναι ἱερά, βρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ προκαλοῦν φόβο»· σαφῶς καὶ κακοτυχίες. Ἀντίθετα, οἱ ψαράδες τῆς Γεννησαρέτ, πρὶν συναντήσουν τὸν Χριστό, εἶχαν συνεχὴ ἔγνοια τους πότε θὰ ἔρθει, ποῖος θὰ εἶναι καὶ πῶς θὰ τὸν ἀναγνωρίσουν. Γι' αὐτὸ εἶχαν γίνεῖ πιστοὶ μαθητὲς τοῦ Προδρόμου του, ἀγίου Ἰωάννη. Ἔτσι, ὅταν τὸν κατάλαβαν ἀπὸ τὸ θαῦμα πού ἐπιτέλεσε, ἔστω κι ἂν τὸ φῶς του τοὺς ἀποκάλυψε ἐντονότερα τὴν ἁμαρτωλότητά τους –ὅπως ἰδιαίτερα φάνηκε ἀπὸ τὴν ἀντίδραση τοῦ Πέτρου–, ὄχι μόνο δὲν τὸν ἀποστράφηκαν, ἀλλῆλα «ἀφέντες πάντα» (ὅλα τὰ ἄφησαν), ἀνταποκρίθηκαν πρόθυμα στὸ κάλεσμά του καὶ τὸν ἀκολούθησαν.

Μὲ αὐτὰ «τὰ ἀλλειυτικὰ ἐπιτηδεύματα ὁ Χριστὸς ἀλίευσε τοὺς πρῶτους μαθητὲς του», ὅπως ἴσχει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, δείχνοντας ὅτι «ἡ κτίση ὑπακούει στὰ θεοπρεπέστατα νεύματά του». Αὐτὸ ὅμως ἰσχύει ἀπρὸς ὑπόθετα μόνο γιὰ τὴν ἀλογογ κτίση. Ἡ λογικὴ κτίση, τὰ λογικὰ «ψάρια» πού καλοῦνται νὰ ψαρέψουν οἱ ἀλλειυθέντες ἀπὸ τὸν Χριστὸ ψαράδες, δὲν εἶναι δεδομένο ὅτι θὰ ὑπακούουν σ' αὐτούς. Ἄν «τοῦ ψαρῆ τὸ πιάτο ἴγες φορές εἶναι γεμάτο», μᾶλλον πιὸ σπάνια οἱ ἀλλειῖς ἀνθρώπων θὰ βλέπουν «ψάρια» στὰ δίκτυα τους. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ὁ Ἰησοῦς ἐστεκότανε κοντά εἰς τὴν λίμνην τῆς Γεννησαρέτ, εἶδε δύο πλοιάρια κοντά εἰς τὴν λίμνην, ἀλλ' οἱ ψαράδες εἶχαν βγῆ καὶ ἔπλεναν τὰ δίχτυα. Ἐμπῆκε εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ πλοιάρια τὸ ὁποῖον ἀνῆκε εἰς τὸν Σίμωνα καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ ἀπομακρυνθῆ λίγο ἀπὸ τὴν ξηράν. Τότε ἐκάθησε καὶ ἐδίδασκε τὰ πλήθη ἀπὸ τὸ πλοιάριον. Μόλις ἔπαυσε νὰ μιλῆ, εἶπε εἰς τὸν Σίμωνα, «Πήγαινε εἰς τὰ βαθειὰ καὶ ρίξτε τὰ δίχτυα σας γιὰ ψάρεμα». Καὶ ὁ Σίμων ἀπεκρίθη, «Διδάσκαλε, ὄλην τὴν νύχτα ἐκοπιάσαμε χωρὶς νὰ πιάσωμε τίποτε. Ἄλλ' ἐπειδὴ σὺ τὸ λές, θὰ ρίξω τὸ δίχτυ». Ὅταν τὸ ἔκαναν, ἔπιασαν πολλὰ ψάρια, καὶ τὸ δίχτυ τοὺς ἄρχιζε νὰ σκίζεται. Καὶ ἔκαναν νεύματα εἰς τοὺς συντρόφους των πού ἦσαν εἰς τὸ ἄλλο πλοιάριον, νὰ ἔλθουν νὰ τοὺς βοηθήσουν· καὶ ἦλθαν καὶ ἐγέμισαν καὶ τὰ δύο πλοιάρια, ὥστε νὰ κινδυνεύουν νὰ βυθισθοῦν. Ὅταν ὁ Σίμων Πέτρος εἶδε τί ἔγινε, ἔπεσε εἰς τὰ γόνατα τοῦ Ἰησοῦ καὶ εἶπε, «Φύγε ἀπ' ἐδῶ, Κύριε, διότι εἶμαι ἄνθρωπος ἁμαρτωλός». Αὐτὸ τὸ εἶπε διότι ἐξεπλάγη καὶ αὐτὸς καὶ ὅλοι ὅσοι ἦσαν μαζί του μὲ τὰ ψάρια πού ἔπιασαν, ἐπίσης καὶ ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης, οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου, οἱ ὁποῖοι ἦσαν συνεταῖροι τοῦ Σίμωνος. Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν Σίμωνα, «Μὴ φοβάσαι ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς θὰ πιάνης ἀνθρώπους». Καὶ ὅταν ἔφεραν τα πλοιάρια εἰς τὴν ξηράν, τὰ ἄφησαν ὅλα καὶ τὸν ἀκολούθησαν.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀθιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Χριστὸς ἔκανε τὸ θαῦμα, ὥστε –κατὰ τὸν ἅγιο Κύριλλο– νὰ τοὺς ἐνθαρρύνει ὅτι «πάντη τε καὶ πάντως» δέν θὰ εἶναι «ἄμισθος ὁ πόνος αὐτῶν οὔτε ἄκαρπος ἡ σπουδὴ», ὅταν θὰ ρίχνουν τὰ δίχτυα «τῆς εὐαγγελικῆς μυσταγωγίας».

Ἄηλογοι καὶ λογικοὶ «ἰχθύες»

Ἡ ὑπακοὴ τῶν λογικῶν «ἰχθύων» δέν εἶναι δεδομένη γιὰ δύο κυρίως λόγους: Ἄφενός ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν τους· μιὰ ἐλευθερία πού συχνά τὴν ἀχρηστεύει τὸ βόλημά τους στὸν βυθὸ τῆς πλάνης. Καὶ ἀφετέρου ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἰκανότητα τῶν «ἀηλιῶν» νὰ πείθουν τοὺς ἀηλιεῦμένους ὅτι δέν θὰ καταλήξουν σέ τηγάνι, ἀλλῆ ἀσέ «ὑδωρ ἀηλιόμενον εἰς ζωὴν αἰώνιον». Σίγουρα δέν εἶναι καθόλου εὐκόλο, «ἰχθύες» πού ἔχουν συνηθίσει τὸ σκοτάδι τοῦ βυθοῦ νὰ πιστέψουν στό Φῶς τῆς αἰώνιας ζωῆς. Ἀκόμη καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ δεινοῦ «ἀηλιέως» ἀποστόλου Παύλου εἶχε ἀπογορευτικὰ ἀποτελέσματα στὴν Ἀθήνα: «οἱ μὲν ἐχλεύαζον· οἱ δὲ εἶπον, ἀκουσόμεθά σου πάλην περὶ τούτου» (Πράξ. 17,32).

Φυσικά καὶ σήμερα τίς ἴδιες –ἂν ὄχι μεγαλύτερες– ἀπογορευσεῖς δοκιμάζουν οἱ «ἀηλιεῖς» τῆς Ἐκκλησίας. Πολλὴ εὐστοχα τὸ εἶπε ὁ νομπελίστας ποιητὴς Ἑλλιοτ: «Γιατὶ οἱ ἄνθρωποι τὴν Ἐκκλησίαν θὰ ἀγαποῦσαν; Τοὺς μιλάει γιὰ ζωὴ καὶ γιὰ θάνατο, πράγματα πού θὰ ἤθελαν νὰ ξεκνοῦσαν». Ἀξίζει νὰ θυμη-

23 Σεπτεμβρίου 2018: ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΛΟΥΚΑ

Ἡ σύλληψις τοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου. Ραΐδος μάρτυρος. Ἐανθίππης καὶ Πολυξένης ὁσίων († 109). Νικολάου νεομ. τοῦ Καρπεννησιώτου († 1672). Ἦχος: πλ. δ΄ – Ἐωθινόν: ζ΄ – Ἀπόστολος: Γαλ. δ΄ 22-27 – Εὐαγγέλιον: Λκ. ε΄ 1-11.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 30 Σεπτεμβρίου, Β΄ Λουκᾶ.
Ἀπόστολος: Β΄ Κορ. θ΄ 6-11 – Εὐαγγέλιον: Λκ. ζ΄ 31-36.

Θοῦμε ὅτι αὐτὰ τὰ πράγματα παραλίγο νά ξεχάσουν καί οἱ πρῶτοι «ἀληεῖς» τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν ἡ πίστη τους δοκιμάστηκε σκληρά μετὰ τὴν κάθοδο τοῦ Χριστοῦ στὸν Ἄδν. Τότε οἱ μαθητές, ὅπως ὑπέροχα τό περιγράφει τό ἔωθινό δοξαστικό, γεμάτοι ἀθυμία καὶ ἀπογοήτευση ἀπὸ τὸν χωρισμό τοῦ Χριστοῦ ξαναγύρισαν στὴν παλιά τους τέχνη· «καὶ πάλιν πλοῖα καὶ δίκτυα καὶ ἄγρα οὐδαμοῦ». Ὁ Χριστὸς ὅμως ἐμφανίστηκε· καὶ ὄχι μόνο τοὺς βεβαίωσε γιὰ τὴν Ἀνάστασή του, ἀλλὰ μέ μία δευτέρη θαυμαστή ἀληεία τοὺς χάρισε «δεῖπνον ξένον», ξαναθυμίζοντας τὴν κλήση τους νά γίνουν «ἀληεῖς ἀνθρώπων».

Ἐμεῖς, ὡς λογικοὶ «ιχθύες», ἄς μὴν τοὺς ἀπογοτεύουμε ξαναγυρίζοντας στοὺς βυθοὺς τῶν παθῶν μας, ἀλλὰ ἄς τοὺς καθοῦμε μέ τὰ λόγια τοῦ ὑμνωδοῦ: «Οἱ τοὺς βροτοὺς σαγνεύσαντες τῆ τοῦ Λόγου σαγήνη ἐκ βυθοῦ ἀγνώσιας, κάμὲ διασώσατε κλυδωνιζόμενον καὶ βεβυθισμένον ἀμέτροις πταίσμασι».

Ἀρχιμ. Β. Λ.

ἹΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ

Γραφεῖο Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς
τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Τό Σεμινάριο θά ξεκινῆσει τό Σάββατο 20 Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. Εἶναι ἀνοικτό καὶ ἀπροϋπόθετο γιὰ ὅσους ἐνδιαφέρονται νά τό παρακολουθήσουν.

Διδάσκονται τὰ ἀκόλουθα μαθήματα:

- Σύγχρονη Ἱεραποστολή • Κανονικό Δίκαιο Ἱεραποστολῆς
- Τριτοκοσμική Κοινωνιολογία • Θεολογία Ἱεραποστολῆς
- Ἱεραποστολική Ἀγιολογία • Στοιχεῖα Τροπικῆς Νοσολογίας
- Ἀφρικανική Ἐθνολογία • Ἱεραποστολική Πρακτική καὶ Μεθοδολογία.

• Πληροφορίες στὰ τηλέφωνα: 210 7272313-315-316.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιού 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρεαίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διαγέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὄλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr